

MELIKA SALIHBEG BOSNAWI

LISTOPAD – DOBA CVJETANJA

(Kao i uvijek, samo) *U Tvoje ime, Bože!*
Ja mogu ovoj pjesmi dodat koji vokal više
mogu joj oduzet mnoštvo suglasnika
mogu imenu one za koju je i pišem
uskratit sve do jednog slova
ali Karmen ostaje

Karmen!

(Bordo – omiljena boja moje majke
kardinalski plašt iz europske Renesanse)

Mogu se, zatim, ako baš ushtjednem
srozat na modernog pjesnika
koji tò više stvari uводи u stih
što manje ima da o njima kaže

Al ovdje je riječ o čistoj tuzi
stvari plemenita roda!
sinonimu bola!

Tuga se, da tako kažem, prostire posvuda
i možda je zato malo ko prepoznaje

Ali Karmen da!

Ona je purpurno čudo
(na samoj ivici između mraka koji me ophadja
i Svjetla umjesto mene)

Ona je zraka, a da to i ne zna!

Gorostas u sebi samoj
pa joj i David zato
(jer što je više sječe kosa bola, to se viša diže)
ljubi prste
nožne!
dok po (za me, u jednu, davnu, uvehlu, jesen
preminuloj) Šalati
moja Karmen danas
u nevinu preljubu
krši travu svoga
brčanskog
sjećanja

Možda zato
(jer ja u Meta-povijesti boravim više no u povijesti
samoj
pa otud i ovo vidjelo!)
iz napeta luka Dâwûdove pračke, eno!
i sam kamenčić oklijeva pogoditi

- Džâlûta

Padajuć, beskonačno, negdje, u Vječnost
(u kom Bez/dnu svi napokon saznaju sve
pa se svi i ljube)

Samo ja, evo, i dan danas stranac
- ko krvavo crven mak u travi
dolijevam ulje na vatru njene
appassionate

I ravno u mozak
unosim opijum bijelog *Svjetla nad svjetlima*
(moga Apsoluta)
Koje nas, ko jedna jedina vlat (s kakvom smo nekad
- zar je tog nekad ikad i bilo?!
skupljali šarene bukete proljeća)
u jedinstven snop
djevičanske
boje
tuge
uvezuje

I na kraju, Karmen, reci i sama
zar svi patnjom posvećeni ne znaju, pouzdano
da je samo za tugu i bol
listopad – doba cvjetanja!

(Sarajevo, jesen 2002.)